

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) ได้กำหนดวิชาภาษาไทย อยู่ในกลุ่มทักษะ เพราะเป็นวิชาที่ต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างถูกวิธีและสม่ำเสมอ จึงจะเกิดความชำนาญ จนสามารถใช้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้วิชาอื่นๆ การเรียนการสอนภาษาไทยมุ่งให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษาทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนตามวัย เห็นคุณค่าของภาษา สามารถใช้เป็นเครื่องมือสื่อความคิด ความเข้าใจ รักการอ่าน แสวงหาความรู้และมีเหตุผล (กรมวิชาการ, 2532) ซึ่งหลักสูตรนี้เป็นหลักสูตรที่ปรับปรุงเพื่อมุ่งคุณภาพของตัวผู้เรียนมากที่สุด มีการปรับปรุงทั้งตัวหลักสูตร เพื่อให้ชัดเจนในการนำไปปฏิบัติ การจัดการเรียนการสอน โดยใช้กระบวนการต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ ค่านิยม และการจัดการ หรือนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ได้จริงในชีวิตประจำวัน

การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยนั้นมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงมาตลอด เพื่อหาแนวทางการสอนให้มีประสิทธิภาพที่จะให้นักเรียนได้ประสบผลสำเร็จในการเรียนวิชาภาษาไทยให้มากที่สุด ซึ่งในอดีตการเรียนการสอนภาษาไทยมีการจัดแยกรายวิชาเป็นคัดไทย เขียนไทย อย่างชัดเจน การจัดการเรียนการสอนครูผู้สอนส่วนใหญ่สอนแบบให้นักเรียนสะกดคำ และสอนแบบแจกลูก เน้นให้นักเรียนอ่านได้ อ่านออก โดยไม่คำนึงถึงความหมายของคำ จนนักเรียนคล่องในเรื่องของการสะกดคำแล้วจึงสอนในรูปของประโยค เมื่อนักเรียนคล่องในเรื่องของการสะกดคำ ก็สามารถอ่านหนังสือได้คล่อง เขียนหนังสือได้ถูกต้อง เพราะการสะกดคำเป็นพื้นฐานสำคัญของการอ่าน และการเขียน เพราะถ้านักเรียนอ่านคำได้ ออกเสียงสูง ต่ำ ได้ถูกต้องแล้ว แม้คำที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อนก็สามารถที่จะอ่านได้ ออกเสียงได้อย่างถูกต้อง เขียนได้อย่างถูกต้อง และนำความรู้เหล่านี้ไปใช้ประโยชน์ได้ในอนาคต

การเปลี่ยนแปลงวิธีสอนภาษาไทยในช่วง พ.ศ. 2503-2521 ระยะนี้มีการเปลี่ยนแปลงมาก โดยเฉพาะในด้านทฤษฎี หรือหลักการ จากแขนงวิชาย่อยๆ ของวิชาภาษาไทย เปลี่ยนเป็นหมวดวิชาภาษาไทย มีการสอนทักษะทางภาษาทั้งสี่ คือ การอ่าน การฟัง การพูด และการเขียน การสอนเนื้อหาภาษาไทย คือ วรรณคดี และหลักภาษา รวมถึงการใช้ภาษาไทย คือ เรียงความ ย่อความ และจดหมาย ในระยะต้นของช่วงนี้ยังคงมีการเน้นให้ครูใช้วิธีสอนอ่านแบบเบสิค คือ การสอนแบบให้เขียนเป็นคำๆ

มุ่งในเรื่องความเข้าใจในความหมายของสิ่งที่อ่าน อ่านแล้วนำมาใช้ได้ในชีวิตประจำวัน อาศัยภาพเป็นเครื่องบอกความหมายของตัวอักษร เด็กจะเรียนรู้เป็นคำๆ ก่อนที่จะได้เรียนในส่วนประกอบ (อรรณี สติธียภาคีกุล, 2524) การเรียนจะสอนโดยให้นักเรียนเห็นคำก่อน ซึ่งเด็กจะจำคำและความหมายได้ดี แต่ไม่แม่นยำในเรื่องของการเขียนและการอ่าน ถ้าเด็กพบคำใหม่ที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อนจะอ่านไม่ได้ การออกเสียงก็อาจจะผิดพลาด แต่ลักษณะการสอนแบบแจกลูกแบบเดิมนั้น เด็กจะจำคำใหม่และอ่านได้ถูกต้องแม่นยำ

ถึงแม้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงการเรียนการสอนอย่างไร แต่ก็ยังพบว่าคนไทยจำนวนมากไม่น้อยที่ต้องประสบกับปัญหาเกี่ยวกับการอ่านและการเขียน โดยเฉพาะในเรื่องของการเขียนจากประสบการณ์ของผู้วิจัยมักพบเห็นคำที่เขียนผิดอยู่เสมอ ซึ่งลักษณะของการเขียนผิดนั้นมีทั้งผิดที่พยัญชนะต้น ตัวสะกด การันต์ สระ และวรรณยุกต์ เช่น ตามร้านอาหาร มักจะพบคำว่าผัดกะเพรา เขียนผิดเป็นผัดกระเพรา ผัดกระเพรา กวยเตี๋ยว ก็มักจะพบว่าเขียนเป็น กวยเตี๋ยว คำว่ากวยเตี๋ยวลาดหน้า ก็มักจะพบว่าเขียนเป็น กวยเตี๋ยวลาดหน้า หรือในหนังสือพิมพ์ สื่อโฆษณาต่างๆ เช่น คำว่าสังเกต ก็จะมีมักจะพบว่าเขียนเป็น สังเกต อนุญาต เขียนเป็น อนุญาต โอกาส เขียนเป็น โอกาศ ฯลฯ

ในบรรดาทักษะ ทั้ง 4 คือการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนนั้น ทักษะการพูดและการฟังเป็นทักษะพื้นฐานที่นักเรียนได้เรียนรู้มาตั้งแต่เกิด แต่ทักษะด้านการอ่านและการเขียนนั้นเป็นทักษะที่ต้องเรียนรู้และฝึกฝนอย่างมาก เพราะเป็นทักษะที่ต้องตีความจากสัญลักษณ์ และถ่ายทอดจากเสียง เป็นสัญลักษณ์ จากการศึกษามักจะพบว่าปัญหาทางด้าน การอ่านและการเขียนเป็นปัญหาที่พบมาก ซึ่งในเรื่องทักษะการอ่านและทักษะการเขียนนั้นย่อมต้องมีตัวสะกด (Spelling) รวมอยู่ด้วย จึงทำให้การอ่านและการสะกดคำมีความสัมพันธ์กันในแง่ของการใช้ทักษะทางภาษามาก (วรวรรณี โสมประยูร, 2539) จะเห็นได้ว่าปัญหาทั้งการอ่านและการเขียนนั้นมีพื้นฐานมาจากการสะกดคำ ถ้านักเรียนสะกดคำได้ถูกต้องก็สามารถที่จะเขียนและอ่านได้อย่างถูกต้องเพราะการสะกดคำมีความสัมพันธ์กับการอ่าน (Manahan, Sally and Whiteside, 1997) การที่นักเรียนอ่านผิดเขียนผิดสาเหตุหนึ่งอาจเนื่องมาจากนักเรียนได้ฝึกการเขียนน้อยลง เพราะหลักสูตรไม่ได้กำหนดชั่วโมงการเขียนไว้โดยเฉพาะ นักเรียนต้องฝึกทั้งด้าน การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน รวมทั้งต้องเรียนกฎเกณฑ์ทางภาษาด้วยนักเรียน จึงได้ฝึกการเขียนไม่มากนัก และยิ่งปัจจุบันมีหนังสือแบบฝึกหัดที่อำนวยความสะดวกให้กับนักเรียนเพียงแค่เติมคำสั้นๆ หรือไม่ก็จับคู่ เลือกตอบเท่านั้น ซึ่งก็มีผลคือ ทำให้ผู้ตรวจ ตรวจง่ายขึ้น แต่ผลกระทบคือนักเรียนขาดโอกาสเขียนหรือแสดงความสามารถในการเขียนน้อยลง

จากผลการประเมินความสามารถทางภาษาของนักเรียนในกลุ่มทักษะภาษาไทยทุกระดับชั้นที่ผ่านมา ปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางด้านภาษาไทยของนักเรียนอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ (กรมวิชาการ, 2533) นักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาจำนวนหนึ่งอ่านหนังสือไม่ออก และเขียนไม่ได้ เป็นสาเหตุให้อ่อนในวิชาอื่นๆ ไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายและแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง ถ้าไม่ได้ศึกษาต่อในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและถ้าศึกษาต่อก็จะมีพื้นฐานอ่อนไม่สามารถเรียนได้อย่างราบรื่น (อมรรตน์ คงสมบูรณ์, 2537) สภาพปัญหาปัจจุบันนักเรียนเขียนสะกดคำผิดมาก โดยเฉพาะคำยาก ซึ่งพบได้จากการตรวจแบบฝึกหัด และการตรวจข้อสอบวัดผลปลายภาคเรียน และจากรายงานการประเมินคุณภาพนักเรียนระดับประเทศได้ประเมินความสามารถทางภาษาในด้านการเขียนตามคำบอกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในเขตการศึกษา 6 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.86 จากคะแนนเต็มสิบคะแนน (กองวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2535) ซึ่งถือว่ายังต่ำ

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยจำนวนมากที่พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาในด้านการเขียนสะกดคำ เช่น ผลการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการสอนภาษาไทย ของ นันทวัลย์ ศรีปัญจพร (2527) พบว่า ปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งคือ นักเรียนส่วนใหญ่ยังเขียนสะกดคำผิด ศรีสมร สอนจรรยา (2525) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยตามหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่าปัญหาที่พบมากที่สุดคือ การเขียนสะกดคำผิด จรุงรัตน์ กางกัน (2530) ได้ศึกษาภาษาไทยที่สะกดยากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่เขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง และวิศัลย์ศยา รุดดิษฐ์ (2534) ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาริต สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย พบว่า ลักษณะคำที่นักเรียนเขียนสะกดผิดมากที่สุด คือ ตัวสะกด ซึ่งสอดคล้องกับผลการสัมมนา เรื่องทางสู่ความสำเร็จในการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา ในโครงการเรารักภาษาไทย ครั้งที่ 1 ปีการศึกษา 2536 ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ สรุปได้เป็น 5 ด้าน คือ 1) ปัญหาการเขียนสะกดคำ 2) ปัญหาด้านการฟัง 3) ปัญหาด้านการจับใจความ 4) ปัญหาด้านการเขียนเรียงความ 5) ปัญหาด้านความเข้าใจในหลักเกณฑ์ทางภาษา (จุฬารัตน์ วงศ์ศรีนาถ, 2537)

จากงานวิจัยทางด้านภาษาไทยนั้น ส่วนใหญ่พบว่ามีปัญหาทางด้านการสะกดคำ และจากปัญหาการเขียนสะกดคำของเด็กดังกล่าว จึงควรจะได้มีการแก้ไขให้นักเรียนเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง เพราะการสะกดคำเป็นพื้นฐานของการเขียน เด็กต้องรู้จักสะกดคำได้ถูกต้องก่อน จึงจะสามารถเขียนประโยคและเรื่องราวต่างๆได้ ดังนั้นการสะกดคำจึงเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นในการวางรากฐานการเขียน เพราะการเขียนสะกดคำได้ถูกต้องเป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนวิชาอื่นๆ การสะกดคำนั้นนอก

จากจะแสดงออกมาในรูปของการเขียนแล้วยังเป็นพื้นฐานที่สำคัญของการอ่านอีกด้วย เพราะการอ่านมักจะมีปัญหาอยู่ที่การสะกดคำเช่นกัน (Jorm, 1987)

มีงานวิจัยค่อนข้างมากที่พยายามหาแนวทางในการแก้ปัญหาการเขียนสะกดคำของนักเรียน ซึ่งสามารถแบ่งเป็นลักษณะต่างๆ ของงานวิจัยดังนี้ ประเภทที่หนึ่งงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีสอน (มณฑนา วัฒนถนอม, 2523; พรสวรรค์ คำบุญ, 2524; อัญชลี กิจพยัคฆ์, 2526; อัญชลี หมั่นสังข์, 2527; สุภาพ ดวงเพชร, 2533; ทศพร จันทนราช, 2534; สุมาลี วัลย์ศิริกุล, 2535; อมรรัตน์ คงสมบูรณ์, 2536;) ประเภทที่สอง งานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกสะกดคำ (จุฬารัตน์ วงศ์ศรีนาถ, 2537; อนุชิต ประวัตติสมบูรณ์, 2539; อรทัย นุตรดิษฐ์, 2540; พัชรี วรจรัสรังสี และ ช่อนกลิ่น วิรัตน์โยสินทร์, 2540.) ประเภทที่สาม งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำ (สุนันทา โสรัจัน, 2511; ประไพศรี วงศ์สุรดิศ, 2516; อำไพ กิมแหลม, 2528 ;สุพร วงศ์สุนทรเลิศ และเอื้อพร สัมมาทิพย์, 2535) ประเภทที่สี่ งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาความยากง่ายและคำที่สะกดยาก (แก้วตา ไทรงาม, 2520; ดวงเดือน สุภียกิจ, 2522; บุญผา ชังพุก, 2524; สุนันท์ จงธนสารสมบัติ, 2524; รุจี สุขเสมอ, 2526; จรุงรัตน์ กางกัน, 2530)

ถึงแม้ว่าการเรียนการสอนภาษาไทยในปัจจุบันจะบูรณาการทักษะต่างๆ เข้าด้วยกัน แต่ในด้านของการวัดและประเมินผลก็จำเป็นอย่างยิ่งที่จะพัฒนาให้เหมาะสมในแต่ละทักษะ การวัดและประเมินผลเป็นกระบวนการที่กระทำควบคู่กับการสอน โดยถือเสมือนว่า "การสอบเป็นส่วนหนึ่งของการสอน" เพราะทุกครั้งที่มีการสอนจำเป็นต้องมีการตรวจสอบ (ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ, 2541) ซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้สอนที่จะต้องดูว่าการสอนนั้นประสบผลสำเร็จตามที่ตั้งจุดมุ่งหมายไว้หรือไม่ และทำการปรับปรุงการเรียนการสอนเพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนนั้นผู้สอนจำเป็นต้องใช้เครื่องมือที่มีความเที่ยงตรง สามารถวัดสิ่งที่ต้องการวัดได้ และต้องรู้วิธีการเทคนิค และการประเมินผลอื่นๆ ด้วยเพื่อได้ข้อมูลหลายๆ ด้าน มาช่วยประกอบการตัดสินใจ (กาญจนาปราบพล, 2532) ในสภาพปัจจุบันสถานศึกษาและครูผู้สอนต่างก็ทำการสอนและพัฒนากระบวนการเรียนการสอนเพื่อให้สอดคล้องกับหลักสูตรที่ปรับปรุง ซึ่งปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนนั้นประกอบด้วยหลักสูตร การเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผล เมื่อกระบวนการเรียนการสอนได้ทำการพัฒนาสภาพการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและจุดประสงค์การสอนแล้ว สภาพของการสอบจึงต้องดำเนินการให้สอดคล้องกับสภาพการเรียนการสอนด้วย (วิรัช วรธนรัตน์, 2539) และเนื่องจากการสะกดคำนั้นเป็นเรื่องที่ควรหาทางแก้ไข ซึ่งในด้านของการวัดและประเมินผลการสะกดคำนั้นยังไม่มีการศึกษาว่าควรใช้แบบสอบลักษณะใดที่ให้ผลดีหรือมีประสิทธิภาพมากกว่ากัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่า การวัดผลความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยนั้น แบบสอบ

ลักษณะใดมีประสิทธิภาพที่สุดและสามารถช่วยให้นักเรียนแสดงความสามารถในการสะกดคำออกมาให้ได้มากที่สุด

ปัญหาเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนสะกดคำนี้ไม่เพียงแต่ภาษาไทยเท่านั้นที่มีแก้ไขภาษาอังกฤษเองถึงแม้การเรียนการสอนจะต่างกับภาษาไทยแต่ก็ให้ความสำคัญกับความสามารถในการเขียนสะกดคำ โดยปรับปรุงทั้งเรื่องการเรียนการสอนและการวัดผลประเมินผล เพราะไม่ว่าครูหรือผู้ปกครองก็ต้องการให้เด็กเขียนสะกดคำได้อย่างถูกต้อง จะเห็นได้จากมีโครงการสอนเขียนสะกดคำตามคำบอกในเมืองต่างๆ ของสหรัฐอเมริกา โดยทดสอบสะกดคำทุกวันศุกร์ (Frisbie and Cantor, 1995) การเขียนตามคำบอกยังคงได้รับความนิยมจากครูผู้สอนและนักเรียนเป็นอย่างมาก (Heaton, 1975) และถึงแม้ว่าครูจะพยายามใช้วิธีการสอนและสอบสะกดคำในชั้นเรียนแบบเขียนตามคำบอก แต่แบบสอบมาตรฐานที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์การสะกดคำนั้นยังคงเป็นแบบปรนัยและตามสำนักพิมพ์ต่างๆ ก็ใช้รูปแบบสอบการสะกดคำที่ต่างกัน ซึ่งครูบางคนไม่แน่ใจว่าแบบสอบปรนัยสามารถวัดผลสัมฤทธิ์การสะกดคำของนักเรียนได้ดีเหมือนกับการให้นักเรียนเขียนตามคำบอกหรือไม่ จึงทำให้ฟรีสบี และแคนเตอร์ สนใจที่จะศึกษาว่าแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์การสะกดคำรูปแบบใดมีประสิทธิภาพสูงสุด โดยศึกษาแบบสอบสะกดคำหลายรูปแบบดังนี้ คือ

1. ให้นักเรียนฟังข้อความที่ประกอบด้วยคำที่ต้องการทดสอบ 3 คำ แล้วให้นักเรียนเลือกคำตอบจากตัวเลือก 3 ตัวเลือก ว่าคำใดสะกดผิด
2. ให้นักเรียนฟังข้อความที่ประกอบด้วยคำที่ต้องการทดสอบ 3 คำ แล้วให้นักเรียนเลือกคำตอบจากตัวเลือก 4 ตัวเลือก โดยตัวเลือกที่ 4 คือ "ไม่มีคำใดสะกดผิด"
3. แบบให้นักเรียนฟังข้อความที่ประกอบด้วยคำที่ต้องการทดสอบ 1 คำ แล้วให้นักเรียนเลือกคำที่สะกดถูกจากตัวเลือกที่สร้างจากคำเดียวกัน จำนวน 4 ตัวเลือก
4. ให้นักเรียนฟังข้อความที่ประกอบด้วยคำที่ต้องการทดสอบ 1 คำ แล้วให้นักเรียนเลือกตอบว่าคำนั้นสะกดถูกหรือผิด
5. ให้นักเรียนอ่านเรื่องสั้นๆ ที่มีคำที่ต้องการทดสอบประกอบอยู่ในข้อความ และให้นักเรียนเลือกคำที่สะกดผิด
6. แบบให้นักเรียนเขียนตามคำบอก โดยอ่านข้อความให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนเขียนเฉพาะคำที่ต้องการทดสอบ

ซึ่งพบว่ารูปแบบที่ให้นักเรียนเขียนตามคำบอกมีความเที่ยงและความตรงสูงสุด รองลงมาคือแบบอ่านให้นักเรียนฟังคำแล้วเลือกคำที่สะกดผิดจาก 3 ตัวเลือก และแบบอ่านให้ฟังแล้วเลือกคำที่สะกดผิดจาก 4 ตัวเลือก ตามลำดับ

แนวคิดการทดสอบสะกดคำภาษาอังกฤษ จากงานวิจัยของฟรีสบี และแคนเตอร์ ที่มีการอ่านออกเสียงให้ฟังในรูปแบบประโยค การอ่านให้ฟังจะช่วยให้นักเรียนสามารถสะกดคำได้ดีขึ้นทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะนำรูปแบบของแบบสอบผลสัมฤทธิ์การสะกดคำมาศึกษาเกี่ยวกับการสะกดคำภาษาไทย ถึงแม้ว่าการออกเสียงคำภาษาไทยจะไม่ได้ออกเสียงตามตัวอักษรเหมือนภาษาอังกฤษก็ตาม แต่ภาษาไทยก็มีปัญหาในเรื่องของคำควบกล้ำและคำพ้องเสียงมาก ถ้านักเรียนได้ฟังคำอ่านที่ถูกต้องก็จะช่วยให้นักเรียนสามารถสะกดคำได้ดีขึ้นและคำนั้นถ้าอยู่ในรูปประโยคนักเรียนก็จะทราบความหมายของคำและสามารถสะกดคำได้ถูก ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะเปรียบเทียบแบบสอบสะกดคำด้วยการอ่านให้นักเรียนฟัง โดยเลือกรูปแบบที่มีคุณภาพสูงสุดจากงานวิจัยของฟรีสบี และแคนเตอร์มาศึกษา 3 รูปแบบ คือ แบบอ่านให้ฟังแล้วให้เขียนตามคำบอก แบบอ่านให้นักเรียนฟังแล้วเลือกคำตอบ 3 ตัวเลือก และแบบอ่านให้ฟังแล้วเลือกคำตอบ 4 ตัวเลือก โดยแบบเขียนตามคำบอกนั้นผู้วิจัยปรับเป็นการเขียนในลักษณะของการเขียนไทย ซึ่งเป็นรูปแบบที่ใช้สอนและสอบการสะกดคำในสมัยก่อน แต่จะตรวจเฉพาะคำที่เป็นเป้าหมายในการทดสอบเท่านั้น

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาคุณภาพของแบบสอบการสะกดคำตามคำบอกด้านความเที่ยงและความตรง 3 รูปแบบ คือ แบบที่ 1 อ่านให้ฟังแล้วเลือกคำตอบ 3 ตัวเลือก แบบที่ 2 อ่านให้ฟังแล้วเลือกคำตอบ 4 ตัวเลือก และรูปแบบที่ 3 ให้นักเรียนเขียนตามคำบอก

สมมติฐานการวิจัย

จากการศึกษาของ ฟรีสบีและแคนเตอร์ (1995) พบว่าแบบอ่านให้นักเรียนฟังแล้วเลือกคำตอบ 3 ตัวเลือก รูปแบบอ่านให้ฟังแล้วเลือกคำตอบ 4 ตัวเลือก และแบบให้เขียนตามคำบอก มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .75, .68 และ .86 ตามลำดับ และปัจจัยที่มีผลต่อความเที่ยงนั้นขึ้นอยู่กับการเดา (Mehrens and Lehman, 1984) ซึ่งรูปแบบของแบบสอบทั้ง 3 รูปแบบนั้นมีโอกาสในการเดาต่างกัน คือ รูปแบบที่หนึ่ง มีโอกาสในการเดา 1 ใน 3 ส่วนรูปแบบที่สอง มีโอกาสในการเดา 1 ใน 4 และรูปแบบที่สามไม่มีโอกาสในการเดาเลย จากเหตุผลที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐาน ดังนี้ คือ

สมมติฐาน ข้อที่ 1 ความเที่ยงของแบบสอบทั้ง 3 รูปแบบแตกต่างกัน

และจากการการวิจัยของ ฟริสส์และแคนเตอร์ (1995) พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่าง แบบอ่านให้ฟังแล้วเลือกคำตอบ 3 ตัวเลือก แบบอ่านให้ฟังแล้วเลือกคำตอบ 4 ตัวเลือก และแบบให้เขียนตามคำบอก กับคะแนนจากแบบสอบสะกดคำที่เป็นแบบสอบมาตรฐาน มีค่าเท่ากับ .70, .69 และ .76 ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานดังนี้

สมมติฐาน ข้อที่ 2 ความตรงของคะแนนแบบสอบทั้ง 3 รูปแบบแตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่แบบสอบผลสัมฤทธิ์การสะกดคำที่มีรูปแบบของข้อสอบดังนี้

2.1.1 ให้นักเรียนฟังข้อความและเลือกคำที่สะกดผิด 1 คำ จากตัวเลือกทั้งหมด 3 ตัวเลือก

2.1.2 ให้นักเรียนฟังข้อความและเลือกคำที่สะกดผิด 1 คำ จากตัวเลือกทั้งหมด 4 ตัวเลือก

2.1.3 ให้นักเรียนฟังข้อความและเขียนคำตามที่บอก โดยการให้นักเรียนเขียนทุกคำที่บอก

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) คือ ความเที่ยงและความตรงของแบบสอบ

3. ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบคุณภาพของแบบสอบสะกดคำตามคำบอกทั้ง 3 รูปแบบในด้านของความเที่ยงและความตรง

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบการเขียนสะกดคำตามคำบอก หมายถึง แบบสอบสะกดคำที่ให้นักเรียนฟังข้อความที่มีคำที่ต้องการทดสอบการสะกดคำแล้วเขียนข้อความตามที่บอกทั้งหมด หรือเลือกคำในลักษณะข้อสอบแบบเลือกตอบโดยแบ่งรูปแบบการสอบเป็น 3 รูปแบบ ดังนี้

รูปแบบที่ 1 ให้นักเรียนฟังข้อความที่ประกอบด้วยคำที่ต้องการทดสอบ 2 ครั้ง แล้วให้นักเรียนเลือกคำตอบจาก 3 ตัวเลือกว่าคำใดสะกดผิด

รูปแบบที่ 2 ให้นักเรียนฟังข้อความที่ประกอบด้วยคำที่ต้องการทดสอบ 2 ครั้ง แล้วให้นักเรียนเลือกคำตอบจาก 4 ตัวเลือกว่าคำใดสะกดผิด โดยตัวเลือกที่ 4 คือ "ไม่มีคำใดผิด"

รูปแบบที่ 3 ให้นักเรียนเขียนตามคำบอก โดยอ่านข้อความสั้นๆ ให้นักเรียนฟังจนจบก่อน 1 เที้ยว แล้วให้นักเรียนเขียนตามคำบอกทีละประโยค ซึ่งในข้อความนั้นจะประกอบด้วยคำที่เป็นเป้าหมายในการตรวจให้คะแนน

2. คุณภาพของแบบสอบ หมายถึง คุณภาพของแบบสอบในด้าน ความเที่ยง และความตรง

3. ความตรงตามสภาพ หมายถึง ความสอดคล้องระหว่างผลของคะแนนแต่ละรูปแบบ กับคะแนนจากการสอบแบบสอบมาตรฐานวิชาภาษาไทยของสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และความตรงตามสภาพจากการประเมินของครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ด้วยการหาความสัมพันธ์แบบอันดับ โดยให้ครูผู้สอนจัดอันดับความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนกับอันดับคะแนนจากการทำแบบสอบสะกดคำแต่ละรูปแบบ

4. ความเที่ยงแบบความทัดเทียมกัน หมายถึง ความสอดคล้องในผู้สอบคนเดียวกัน พิจารณาจากความสัมพันธ์ของคะแนนแบบสอบสะกดคำ 2 ฉบับที่เป็นคู่ขนานกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลจากการวิจัยทำให้ทราบว่าแบบสอบรูปแบบใดมีคุณภาพมากที่สุดและเป็นแนวทางในการตัดสินใจเลือกรูปแบบของแบบสอบที่มีคุณภาพและช่วยพัฒนาความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนไปใช้สำหรับวัดผลสัมฤทธิ์การสะกดคำต่อไป